

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **R. J.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 - Dejvice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 3. 2021, č. j. 140468/2020/KUSK-OLPŽPŘ/KLU,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Městský úřad Brandýs nad Labem-Stará Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) obdržel od dopravní policie oznámení o přestupku, jehož se měl dopustit žalobce tím, že jako řidič osobního vozidla překročil na dálnici nejvyšší povolenou rychlost a při kontrole

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

u sebe neměl řidičský průkaz. Součástí oznámená bylo CD s videozáznamem z měřicího zařízení PolCam PC 2006, fotodokumentace, ověřovací list, osvědčení policistů k provádění obsluhy a na místě sepsané záznamy.

2. Správní orgán I. stupně na základě obdržených podkladů vydal dne 13. 1. 2020 příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/200 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 193/2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“) v důsledku porušení povinností dle § 6 odst. 8 a § 18 odst. 3 téhož zákona, jichž se dopustil tím, že

- dne 20. 10. 2019, ve 14:33 hodin na dálnici D11 ve 12,5 km ve směru jízdy na Hradec Králové při řízení vozidla F., reg. zn. X překročil nejvyšší povolenou jízdy 130 km.h.⁻¹ o 35 km.h.⁻¹, jelikož mu i při započtení tolerance měřicího zařízení (+-3%) byla naměřena rychlost jízdy 165 km.h.⁻¹,
- při kontrole nepředložil řidičský průkaz,

za což byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč.

3. Proti příkazu podal žalobce odpor. V navazujícím řízení po zrušení příkazu správní orgán I. stupně provedl dne 15. 7. 2020 ústní jednání, při němž provedl důkaz podklady připojenými k oznámení policie. Na jednání byl přítomen žalobcův zmocněnec, který požádal o stanovení lhůty 10 dnů k vyjádření se k provedeným důkazům, čemuž správní orgán I. stupně vyhověl. Po uplynutí stanovené lhůty však žádné vyjádření podáno nebylo. Správní orgán I. stupně proto rozhodnutím ze dne 20. 8. 2020, č. j. MÚBNLSB-OD-84641/2020-RATPE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uznal žalobce vinným ve stejném rozsahu jako předtím ve shora specifikovaném příkazu. Inkriminovaná jednání shledal za dostatečně prokázána, vyšel přitom z podkladů poskytnutých dopravní policií, zejména z videozáznamu z měřicího zařízení PolCam PC 2006. Žalobci uložil správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a dále paušální náhradu nákladů ve výši 1 000 Kč.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, v němž požádal toliko o zaslání protokolu z ústního jednání a dále o sdělení, která úřední osoba bude ve věci rozhodovat, aby případně mohl namítnout podjatost. Žádné konkrétní odvolací námitky však neuvedl, a to ani poté, co byl správním orgánem I. stupně k tomu vyzván. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 15. 3. 2021 (*pozn. soudu: na vyhotovení je zjevně omylem uvedeno datum „0.03.2021, nicméně z doručanky z datové zprávy je zjevné, že rozhodnutí bylo předáno k vypravení dne 15. 3. 2021*), č. j. 140468/2020/KUSK-OLPŽPŘ/KLU (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. S ohledem na absenci konkrétních odvolacích námitek žalovaný přezkoumal toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a jemu předcházejícímu řízení s právními předpisy, přičemž neshledal žádnou nezákonnost.
5. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků a průběh jednání

6. Žalobce v žalobě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgány provedly matematický výpočet spočívající v odečtu tolerance měřicího zařízení

v hodnotě $\pm 3\%$, aniž by přitom dostatečně vysvětlily, jakou naměřenou rychlost z důkazu zjistily.

7. Žalobce dále namítá, že měřicí zařízení bylo vadné. Odkazuje na konkrétní části snímků, kdy v čase měření 0,3 sekundy je zobrazena ujetá dráha 26 metrů, což by odpovídalo rychlosti 312 km.h^{-1} , dále v čase měření 0,6 sekundy je zobrazena ujetá dráha 35 metrů, což by odpovídalo rychlosti 210 km.h^{-1} . Tyto rychlosti však žalobce považuje za nereálné, zvláště když údaj o rychlosti policejního vozidla činil $172,3 \text{ km.h}^{-1}$. Uvedené dle žalobce nasvědčuje tomu, že rychloměr nefungoval a zobrazoval zjevně irelevantní údaje. Pochyby vzbuzuje i výsledek naměřené rychlosti, neboť rychloměr v momentě zobrazení rychlosti 171 km.h^{-1} zobrazuje ujetí dráhy 200 metrů za 4,1 sekundy, což by ale odpovídalo rychlosti 175 km.h^{-1} . Tato odchylka přitom není ve prospěch žalobce, neboť rychloměr zjišťuje rychlost policejního vozidla, a proto měří-li u něj nesprávně dráhu a čas, může to ve skutečnosti znamenat, že policejní vozidlo ujelo ve skutečnosti delší než udávanou dráhu, tedy takovou, která nekorresponduje s podklady pro výpočet rychlosti. Naměřená rychlost 171 km.h^{-1} tedy nemá oporu v měření, neodpovídá ujeté dráze za daný čas, a není zřejmé, na základě jakých skutečností byla vypočtena.
8. Žalobce dále namítá, že policisté neprovedli před měřením kalibraci vozidla. K nutnosti provádět kontrolu stavu vozidla odkazuje na rozhodnutí Městského úřadu Hořovice ze dne 16. 9. 2020, č. j. S-MUHO/758/2020/TAD (dále jen „rozhodnutí MěÚ Hořovice“), a dále na str. 32 návodu k obsluze rychloměru PolCam PC2006, které navrhuje provést jako důkaz. Podle zmiňovaného k měření je v případě výměny pneumatik provést novou kalibraci. V tomto případě přitom nebylo u policejního vozidla provedení kalibrace prokázáno, netvrdí ji ani správní orgány, ani policie, přestože k výměně pneumatik došlo muselo, neboť k ověření rychloměru došlo dne 27. 11. 2018 (zimní období) a k měření rychlosti došlo dne 20. 10. 2010 (letní období). Pokud však nedošlo k provedení kalibrace vozidla po výměně pneumatik, nebyly splněny ani podmínky měření stanovené návodem k obsluze, což umocňuje pochybnosti o správnosti výsledku měření. Dle žalobce tak správní orgány zcela rezignovaly na zjišťování okolností svědčících v jeho prospěch a omezily se na pouhý přepis oznámení o přestupku.
9. Žalobce dále správním orgánům vytýká, že jej uznaly vinným též tím, že „při kontrole nepředložil řidičský průkaz“, takové jednání však nepředstavuje porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, podle něhož nemá řidič povinnosti předložit „při kontrole řidičský průkaz“, ale předložit jej toliko „na vyzvu policisty“. Správní orgány však vůbec netvrdí, že by byl žalobce kdy vyzván, a tedy mu kladou za vinu jednání, které ani není protiprávní. Navíc skutečnost spočívající v nepředložení řidičského průkazu vzaly správní orgány z oznámení o přestupku, které však samo o sobě nelze jako důkaz použít, tudíž dané jednání ani nebylo prokázáno.
10. Žalobce rovněž namítá nepřezkoumatelnost výroku o trestu. Jediná okolnost, kterou vzaly správní orgány v potaz, je závažnost přestupku, kterou však hodnotily jen dle zákonem stanovených sankčních mezí, čímž dle žalobce porušily „zásadu zákazu dvojího přičítání, neboť sankční rozmezí vyjadřuje typovou závažnost přestupku, která však byla zákonodárcem zhodnocena v onom sankčním rozmezí, a jen stěží je pak možné úvahu o konkrétní sankci v rámci daného sankčního rozmezí odvozovat od tohoto sankčního rozmezí samotného“. Vedle porušení zásady zákazu dvojího přičítání není vůbec zřejmé, jaké skutečnosti byly pro úvahu správních orgánů o sankci podstatné. K tomu žalobce odkázal na závěry rozsudků

Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 as 56/2019 - 28 a ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 as 182/2016 - 30.

11. V závěru žaloby je vznesen požadavek advokáta žalobce na nezveřejňování jeho osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.
12. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout, podstatných bodech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Skutek, v němž je spatřováno přestupkové jednání, považuje za dostatečně prokázané především na základě videozáznamu z měřicího zařízení, na němž se zobrazují a zapisují hodnoty měření. Žalobcem předkládaný výpočet jednotlivých úseků měření považuje žalovaný za zcela irrelevantní, neboť měřicí zařízení PolCam PC 2006 zaznamenává výslednou průměrnou rychlost měřeného vozidla a zjednodušený žalobcův výpočet dělením ujetých metrů a sekund neodpovídá konkrétnímu záznamu. Následně žalovaný předkládá vlastní způsob výpočtu, který měl být posuzované věci aplikován. Žalovaný dále zdůrazňuje, že předmětný videozáznam nezobrazuje žádné hlášení o chybovosti, ačkoliv dle návodu k obsluze by měl chybnost měření nahlásit, jak vyplývá z čl. 10 návodu k obsluze PolCam PC2006, které žalovaný navrhuje provést jako důkaz. K otázce správnosti měření žalovaný rovněž odkazuje na judikaturu, zejména rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35. K námitce týkající se nedostatečného prokázání skutečnosti, zda zasahující policista učinil výzvu, žalovaný odkazuje na obsah spisového materiálu a současně navrhuje důkaz výsledkem zasahujícího policisty Jakuba Plášila. Žalovaný rovněž neshledává žádné pochybení při stanovení výše pokuty.
13. Soud nařídil jednání, neboť obě strany shodně navrhovaly důkaz návodem k obsluze PolCam PC2006 R311 065N a obě se dovolávaly obsahu kamerového záznamu, byť každá z něj dovozovala jiný skutkový závěr. K nařízenému jednání se však nedostavil ani jeden z účastníků či jejich zástupců. Vzhledem k této procesní pasivitě obou stran soud nepovažoval za nutné opakovat důkazy provedené před správními orgány (zejména opakovaným přehráním videozáznamu z měřicího zařízení PolCam PC 2006), ani doplňovat dokazování návodem k obsluze, který obě strany shodně předkládají a jejíž obsah je jim oběma zjevně znám. Při jednání byl proto pouze zreferován obsah správního spisu a stručně předestřena podstat věci kvůli přítomné veřejnosti.

III. Posouzení soudem

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
15. Soud předně zdůrazňuje, že žalobce byl v průběhu řízení před správními orgány obou stupňů zcela pasivní. Jeho procesní podání se omezila toliko na žádosti o přeposlání částí spisového materiálu, případně o sdělení jmen úředních osob. Jinak však netvrdil žádné rozhodné skutečnosti, nenavrl žádné důkazy, nijak se nevyjádřil k věci samé či k důkazním prostředkům předloženým policií, a to ani při ústním jednání, ani v dodatečně poskytnuté lhůtě. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí koncipoval jako blanketní a ani po výzvě k doplnění neuvedl žádná tvrzení namítající konkrétní vady prvostupňového rozhodnutí. Až teprve v řízení před soudem předestřel obsáhlá tvrzení o

tom, že mu není jasné, jak správní orgány naměřenou rychlost z důkazů zjistily, že měřící zařízení bylo vadné a že při měření došlo ke konkrétním pochybením, a navrhuje k tomu důkazy. Možnost zcela pasivní obhajoby a předkládání zcela nových tvrzení a nových důkazů poprvé až v řízení před správním soudem je v případě žalob proti rozhodnutím vzešlým z řízení o přestupku obecně přípustná, jak dovodil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68.

16. Ani tento rozšířeným senátem dovozený procesní komfort však není zcela bezbřehý, jak zjevně předpokládá autor žaloby. Třebaže je v řízení o přestupku důkazní břemeno primárně na správním orgánu, tak to neznamena, že by celkově pasivní obhajoba nemohla mít v navazujícím soudním řízení určité následky. Jak dovodila pozdější judikatura (viz například rozsudky NSS ze dne 20. 4. 2020, č. j. 4 As 451/2019 - 39, ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016 - 80, či ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47), zůstane-li obviněný z přestupku v průběhu řízení před správními orgány zcela pasivní, a zároveň správní orgány v témže řízení opatří sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci samy o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se stal skutek zakládající přestupkové jednání, pak za této situace pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by účinně zpochybnil věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. Jinak řečeno: Jestliže obviněný z přestupku založí svou obhajobu na pasivitě v řízení před správními orgány a následně na aktivitě v navazujícím řízení před soudem, pak v tomto soudním řízení může uspět jedině tehdy, pokud by prokázal, že je přiměřeně pravděpodobné, že se na důkazy opatřené správními orgány nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout. Účelem soudního řízení totiž není v první řadě hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda žalobní námitky mohou vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu.
17. To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že nemohou uspět především ty z žalobních námitek, v nichž je správním orgánům vytýkáno, že dostatečně nezjišťovaly konkrétní okolnosti nebo že nějakou zjištěnou okolnost (jako např. způsob matematického výpočtu měření) dostatečně nevysvětlily. Tento okruh žalobních námitek lze souhrnně označit za lichý, neboť nebyly-li správní orgány v průběhu řízení konfrontovány s tvrzením konkrétní skutečnosti a ani jim nebyla ze strany žalobce předestřena konkrétní pochybnost, pak přirozeně neměly důvod na tyto skutečnosti či pochybnosti reagovat. Jak bylo vyloženo v předchozím odstavci, jsou-li určité skutečnosti namítány poprvé až v řízení před soudem, mohou založit procesní úspěch jedině tehdy, směřují-li ke zpochybnění věrohodnosti nebo dostatečnosti důkazů provedených před správními orgány.
18. Ke zpochybnění věrohodnosti důkazů provedených správními orgány směřují především žalobní tvrzení poukazující na vady měřícího zařízení. K tomu soud konstatuje, že žalobce vadnost měřícího zařízení dovozuje toliko z výpočtu, za jehož vstupní hodnotu považuje údaje, které se na videozáznamu z tohoto zařízení postupně načítají a aktualizují. Jde tedy o údaje zobrazující toliko proces práce softwaru („načítání dat“), a nikoliv o konečný výsledek měření, který se na záznamu zobrazí až později větším fontem jako ustálená hodnota. Tyto údaje proto nelze považovat za relevantní vstupní hodnotu, jak činí žalobce, a tím méně z nich lze dovozovat vadnost zařízení či irelevanci konečného výsledku měření. Byl-li žalobce přesvědčen, že jím uváděné vstupní údaje představují konkrétní výsledek a nikoliv jen zobrazení načítání dat v rámci softwarové operace pak měl možnost tuto svou

úvahu rozvést při soudním jednání, kde by v případě zopakování (ve správním řízení již provedeného) důkazu daným záznamem mohl vysvětlit, z čeho své úvahy dovozuje, nicméně svou neúčastní na soudním jednání (o jehož konání byl žalobcův zástupce řádně vyrozuměn) se této možnosti vzdal. Jde tedy o další důsledek obhajoby založené na procesní pasivitě. Lichá jsou rovněž tvrzení ohledně pochyb o odchylce měření, neboť jde o klasický argumentační klam kruhem, kdy žalobcem vznášené pochyby o odchylce jsou dovozovány z předpokladu, že rychloměr měří nesprávně dráhu a čas, ačkoliv týž předpoklad se žalobce snaží dedukovat právě na základě vyslovení pochyb o odchylce. S ohledem na uvedené soud shrnuje, že žalobní bod poukazující na vady měřicího zařízení a z tohoto dovozované nesprávnosti naměřené rychlosti je celkově nedůvodný.

19. Ke zpochybnění věrohodnosti důkazů provedených správními orgány dále směřuje žalobní bod poukazující na skutečnost, že nebylo prokázáno, zda u policejního vozidla byla po výměně pneumatik z letních na zimní provedena jeho kalibrace. Podle § 7 odst. 1 vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 262/2000“), *„[d]oba platnosti ověření stanoveného měřidla stanovená zvláštním právním předpisem se počítá od začátku kalendářního roku následujícího po roce, v němž bylo ověření stanoveného měřidla provedeno. U stanovených měřidel a certifikovaných referenčních materiálů, pro něž se vystavuje ověřovací list nebo certifikát, se doba platnosti počítá ode dne vydání ověřovacího listu nebo certifikátu.“* Judikatura současně dovodila, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, zda došlo k výměně pneumatik vozidla provádějícího měření (srov. zejména rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 41, obdobně rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 71, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, či ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017 - 47). Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, či ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35).
20. Ve vztahu k nyní posuzované věci soud konstatuje, že v předloženém správním spise (konkrétně na připojeném CD od policejního orgánu) nalézá pdf soubor se scanem ověřovacího list, jehož věcná správnost není v žalobě nijak zpochybněna, stejně jako nebyla zpochybněována ani v průběhu správního řízení. Soud proto vychází z úvahy, že mezi stranami není sporné, že by byl ověřovací list neplatný, tím spíš když jde o veřejnou listinu. Soud tudíž nemá důvod pochybovat, že pro předmětné měřicí zařízení PolCam PC2006 byl v době měření vydán platný ověřovací list ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000. Byl-li vydán platný ověřovací list, byla tím současně (ve smyslu shora odkazované judikatury) založena presumpce, že přístroj měřil správně, proto žalovaný ani správní orgán I. stupně nemohli mít důvodnou pochybnost o správnosti měření, a proto ani nebyli povinni jakkoli ověřovat, zda policie u svého vozidla po výměně pneumatik z letních na zimní prováděla kalibraci v souladu s návodem, natož zda vůbec prováděla výměnu pneumatik. Žalobní bod brojící do této otázky je tedy nedůvodný.
21. S ohledem na shora vyloženou presumpci správnosti měření soud shledal za nadbytečné doplňovat dokazování návodem k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 a zabývat se tak otázkou, zda tento návod instruuje uživatele měřicího zařízení ke kalibraci vozidla v případě výměny pneumatik tak, jak tvrdí žalobce (stejně tak případně otázkou, zda tento

návod popisuje ohlášení chyby měření způsobem popisovaným ve vyjádření žalovaného k žalobě).

22. Za nedůvodný soud neshledává ani žalobní bod brojící proti nedostatečnému prokázání výzvy ze strany policistů. Soud dává žalobci za pravdu potud, že oznámení o přestupku či úřední záznam samy osobě nemohou sloužit jako důkaz. Žalobce však zároveň přehlíží, že obsahem správního spisu jsou i jiné důkazy, které ve svém souhrnu potvrzují skutkovou verzi o učinění výzvy zasahujícím policistou k předložení průkazu. Těmi jsou jednak policií pořízené fotografie a zejména druhý z videozáznamů (obojí na policii přiloženém CD), na němž je zaznamenáno zastavení vozidla F. s reg. zn. X, k němuž přistoupí policista a vzápětí z něj vystoupí řidič (zjevně žalobce), s nímž policista komunikuje a vzápětí na kapotě policejního vozidla (z jehož čelního pohledu je videozáznam pořizován) týž policista vyplňuje formulářový dokument. Soud považuje za krajně nepravděpodobné, že by v této (kamerou i fotografiemi zachycené) situaci policista nevyzval řidiče k předložení řidičského průkazu, tím méně ve spojitosti s úředním záznamem ze dne 20. 10. 2020 (tj. ze dne bezprostředně následujícího po pořízení fotografií a videozáznamu), v němž se uvádí: „Na dotaz [řidič] uvedl, že řidičský průkaz nemá při řízení při sobě, jelikož jej zapomněl doma.“ Dle soudu jde již o poměrně ucelený důkazní řetězec, na základě něhož mohli žalovaný i správní orgán I. stupně důvodně usuzovat, že policista zachycený za záznamu výzvu k předložení řidičského průkazu skutečně učinil. V žalobě přitom není předešlá žádná relevantní okolnost, na základě níž by bylo možno důvodně usuzovat, že policista, který je zachycen na videozáznamu a na fotografiích při komunikaci s žalobcem, výzvu k předložení řidičského průkazu opomněl. V žalobě je pouze jednostranně tvrzeno, že daná skutečnost nebyla prokázána, s čímž však soud po seznámení se shora zmiňovanými důkazy nemůže souhlasit. Tato žalobní námitka je tedy rovněž nedůvodná.
23. Jelikož soud neshledává žádnou relevantní okolnost, která by zpochybnila, že zasahující policista skutečně učinil výzvu k předložení řidičského průkazu, neprováděl již pro nadbytečnost žalovaným navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí daného policisty.
24. Soud rovněž neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz rozhodnutím MěÚ Hořovice pro zjevnou nesouvislost s předmětem tohoto řízení.
25. Pokud jde o žalobní bod brojící proti údajné nepřezkoumatelnosti výroku o trestu, soud podotýká, že formulace tohoto žalobního bodu je na hraně srozumitelnosti. Soudu není zřejmé, kam žalobce mířil námitkou údajného dvojího přičítání, neboť nic takového není z obsahu napadeného ani prvostupňového rozhodnutí zřejmé. Soud proto pouze obecně konstatuje, že výrok o správním trestu shledává za plně přezkoumatelný a že z odůvodnění napadeného ani prvostupňového rozhodnutí lze zjistit, jaké úvahy vedly správní orgány k uložení pokuty právě v dané výši.
26. Pokud jde o nesouhlas žalobce a jeho zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů a tohoto rozsudku na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, soud konstatuje, že tento nesouhlas žalobcův zástupce uplatňuje pravidelně i v jiných věcech, kde zastupuje jiné klienty, a stejně jako v jiných věcech mu soud nemůže odpovědět jinak, než že veškerá argumentace vztahující se k dané problematice je z hlediska posouzení věci samé zcela bez významu, a proto se jí není třeba blíže zabývat. Pro stručnost lze odkázat na judikaturu správních soudů, která tuto otázku podrobně vypořádala (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 - 35, ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33). Soud samozřejmě nepřehlédl, že zástupce tento

nesouhlas nyní „aktualizoval“ o nové důvody, symbolicky uzavřenými postesknutím na str. 17 žaloby, že „[a]dvokát si připadá jak v mateřské školce, kdy posměváčkům čelil klasicky dětskou, avšak výstižnou odpovědí 'Kdo to říká tento je, tomu se to rýmuje'“. „, nicméně ani tato intelektuálně plodná „aktualizace“ nic nemění na absolutní nesouvislosti tématu s předmětem napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I)
28. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2022

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce